

Élia — Nomer Lima

Kasunyatan Profetik

Jeff Pippenger

2023-10-03

Nalika Élia ndhawuhi Akhab nglumpukaké sakèhé Israèl menyang Karmèl, iku nggambaraké luwih dhisik Gusti Allah ngentasaké pasamuwan metu saka Jaman Peteng ing taun 1798 sawisé telung setengah taun panganiaya, lan nuntun wong-wong mau menyang 1844 lan sawisé iku menyang 1863. Telung tanggal mau yaiku telung pratandha pungkasan saka struktur “pitu mangsa” kaya kang katetepaké déning Yésaya ing pasal pitu.

Sajarah kang padha saka taun 1798, 1844, lan 1863 uga wis dilambangaké nalika Musa nuntun para putrané Israèl metu saka pangawulaning Mesir tumuju Gunung Sinai. Sajarah malaékat kapisan lan kapindho makili gerakan Millerite kang wiwit ing wektu wekasan taun 1798 lan terus lumaku nganti gerakan iku dadi sawijining gréja ing taun 1863. Élia lan Musa iku loro seksi utama saka sajarah Millerite, lan padha iku uga loro seksi utama ing kitab Wahyu sajroning sajarah malaékat katelu.

Gerakan Millerit nandhani wiwitan Injil langgeng ing Wahyu patbelas, lan Future for America nandhani pungkasané. Ing antarané gerakan wiwitan para Millerit lan gerakan pungkasan, kita nemokaké gréja Advent Dina Kaping Pitu. Miturut para sajarawan gréja Adventis, ing taun 1856, sésa-sésaning gerakan Millerit mlebu menyang kaanan Laodikia, saéngga mungkasi periode Filadelfia sing nglambangaké taun 1798 nganti 1856.

Ing artikel sadurungé kita wis nduduhaké yèn inspirasi nyelarasaké kuciwane nalika nyabrang Segara Abang karo kuciwané gedhé taun 1844. Ing titik iku, ujian bab dina Sabbat, kaya sing dilambangaké déning manna, teka ing sajarahé Musa. Ing titik nubuatan sing padha, pepadhang sing asalé saka Papan Maha Suci miwiti sawijining prosès pangujian lan panyucèn sing diwiwiti saka Sabbat, tumrap wong-wong sing wis nyabrang segara lan kanthi pracaya mlebu menyang Papan Maha Suci. Prosès pangujian sing ndhisiki taun 1844 diwiwiti ing sajarahé Musa nalika lairé, lan tumrap para Millerit ing taun 1798 kanthi mundhaké kawruh sing diandharaké déning Daniel bakal ngasilaké sawijining prosès pangujian telung tahap sing nuntun marang pangadilan.

Akeh wong bakal disucèkaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong-wong duraka bakal nindakaké kadurakan: lan ora ana siji waé saka wong-wong duraka sing bakal mangerti; nanging wong-wong wicaksana bakal mangerti. Daniel 12:10.

Pambukaning pengadilan ing tanggal 22 Oktober 1844 ditandhakaké déning pralambang pengadilan marang Firaun sing diwiwiti saka anak-anak pambarep ing Mesir lan dipungkasi ana ing banyuné Segara Abang. Sawisé wong-wong wicaksana lumebu ing Papan Mahasuci kanthi pracaya, utawa nyabrang ngliwati Segara Abang, proses panggodhèn sing wis kawiwitan ing wektu pungkasan taun 1798 terus lumaku ngluwahi taun 1844. Ing sajarah

Musa, prakara iki dilambangaké déning sapuluh panggodhèn, kang Israel gagal ing saben tataran. Panggodhèn kang pungkasan saka sapuluh panggodhèn iku dumadi nalika wong rolas telik nлити Tanah Prajanjian. Panggodhèn kang kapisan ing sajarah Musa yaiku panggodhèn manna kang makili dina Sabat, lan tumrap kaum Millerit, Sabat diidentifikasi minangka panggodhèn kapisan sawisé tanggal 22 Oktober 1844. Awit panggodhèn kang kapisan iku Sabat ing loro-loroné sajarah kang sajajar mau, sangang panggodhèn salajengipun ing sajarah Musa nandhakaké yèn sawisé 1844 bakal ana rerangkèn panggodhèn kang bakal nuntun marang mlebu ing Tanah Prajanjian utawa menyang ara-ara samuning pati. Taun 1863 nggambarake panggodhèn pungkasan tumrap gerakan Millerit. Kita bakal miwiti pamrayogan iki nalika wong rolas telik bali nggawa lapuran bab Tanah Prajanjian.

Sawisé patang puluh dina golèk-golèk tanah mau, wong-wong iku banjur padha bali. Banjur padha sowan marang Musa lan Harun, sarta marang sakèhé pasamuwané bani Israèl, ana ing ara-ara samun Paran, ing Kades; lan padha nggawa pawarta marang wong-wong mau lan marang sakèhé pasamuwan, sarta nuduhaké wohing tanah mau. Banjur padha nyritakaké marang dhèwèké, pangucapé, “Inggih, kawula sampun dumugi ing tanah ingkang panjenengan utus supados kawula nлити, lan satemenipun tanah punika kebak mili susu lan madu; lan punika wohipun. Nanging wong-wong kang manggon ana ing tanah kono padha rosa, lan kutha-kuthané ana bètèngé sarta gedhé banget; malah ana ing kono uga kita weruh turunane Anak. Wong Amalèk manggon ana ing tanah sisih kidul; wong Het, wong Yébus, lan wong Amori manggon ana ing pagunungan; dene wong Kanaan manggon ana ing pinggir segara lan ing sapinggiré Yardèn.” Nanging Kalèb nenangaké rakyat ana ing ngarsané Musa lan ngandika, “Ayo kita enggal maju lan ngrebut tanah iku, awit kita mesthi bisa ngalahaké.” Nanging wong-wong sing munggah bebarengan karo dhèwèké padha kandha, “Kita ora kuwat munggah nglawan bangsa iku, awit wong-wong mau luwih rosa tinimbang kita.” Banjur padha ngaturaké pawarta ala bab tanah sing wus padha diselidiki mau marang bani Israèl, pangucapé, “Tanah sing wis kita liwati kanggo diselidiki iku, yaiku tanah kang nguntal wong-wong sing manggon ana ing kono; lan kabèh wong sing kita deleng ana ing kono iku wong-wong kang dedeg-piadeg gedhé. Ana ing kono kita uga weruh para raksasa, turunane Anak, kang asalé saka para raksasa; lan ana ing paningal kita dhéwé, awak kita iki kaya walang, mangkono uga ana ing paningalé wong-wong mau.” Wilangan 13:25–33.

Pethikan saka Kitab Wilangan iki ngemu sawatara kayektèn kang wigati banget kanggo digatekake, kang bisa gampang kaèstokaké manawa sajarah kang kaandharaké ana ing kono ora dipirsani minangka pralambang tumrap gerakan Millerit. Salah siji prakara yaiku manawa para pambrontak kanthi “laporan ala” iku lagi nandhang gagal ing pacobané kang kaping sepuluh lan pungkasan, lan ing pacoban pungkasan iku katuduh ana rong golongan wong. Rong golongan kang wis tuwuh sajroning sajarah sangang pacoban sadurungé ngetokaké wataké adhedhasar “laporan” endi kang dipilih kanggo ditampa. Ing taun 1863, Adventisme Millerit nolak laporané Musa kaya kang dilambangaké déning wangsit bab perbudakan ing Imamat rong puluh enem. Laporan kang diwènèhaké déning Yosua lan Kaleb mung minangka pangulangan saka “laporan”é Gusti Allah ing saindhenging sajarah

pangluwarané saka perbudakan. Wiwit lairé Musa lan salajengipun, Gusti Allah wis janji manawa Panjenengané bakal ngentasaké wong-wong mau metu saka perbudakan lan nuntun mlebu menyang tanah kang wis dijanjèkaké marang Abraham atusan taun sadurungé. Yosua lan Kaleb nggambarake wong-wong kang ngadeg ing sandhuwuré laporan dhasar, déné sepuluh telik liyane nolak manawa Gusti Allah satemené wis maringi laporan iku.

Lan sakehé pasamuwan mau padha nguwuhaké swarané lan padha nangis; lan bangsa iku padha sesambat ing wengi iku. Lan sakehé bani Israèl padha nggrundel marang Musa lan marang Harun; lan kabèh pasamuwan mau padha ngandika marang wong loro mau: Mbokmanawa kita wis mati ana ing tanah Mesir! utawa mbokmanawa kita wis mati ana ing ara-ara samun iki! Lan yagéné Sang Yéhuwah nggawa kita menyang tanah iki, supaya kita tiba déning pedhang, nganti para garwa kita lan anak-anak kita dadi jarahan? Apa ora luwih becik manawa kita bali menyang Mesir? Lan padha padha kandha siji marang sijiné: Ayo kita ngangkat sawijining pangareping pasukan, banjur bali menyang Mesir. Wilangan 14:1-4.

Nalika ing taun 1863 James White nyerat sawijining artikel ing Review and Herald kang nulak pangerten Miller bab “pitu mangsa,” lan ing taun sing padha Uriah Smith nerbitake bagan palsu kang tanpa samubarang rujukan marang “pitu mangsa” ing Leviticus, White lan Smith padha nyingkirake pakaryané William Miller lan migunakaké metodologi Alkitabiahé Protestanisme murtad. Metodologi para murtad, kang bubar diidentifikasi déning wong-wong mau minangka “putri-putri Babilon,” dipigunakaké minangka dhasar pambantahan kanggo nolak piwulangé Miller kang wis dituntun déning malaékat Gabriel. Ing pacoban kaping sepuluh tumrap Israèl kuna, wong-wong mau kanthi langsung matur, “Ayo padha milih sawijining panggedhé, lan ayo padha bali menyang Mesir.” Gagalé ing pacoban kaping sepuluh lan pungkasan iku dhedhasar penolakan marang “pawartos” kang selaras karo pawartos wiwit wiwitan, lan gegayuhan kanggo bali menyang pangawulan ing Mesir. Nalika Yeremia kanthi pralambang makili wong-wong kang wis kuciwa merga ramalan taun 1843 kang ora kelakon, Allah kanthi mirunggan nimbali panjenengané supaya bali marang Allah lan marang semangaté kang biyèn tumrap piwulang iku, nanging uga ndhawuhi supaya aja pisan-pisan bali marang wong-wong kang wis diidentifikasi minangka putri-putri Babilon.

Mulané mangkéné pangandikané Pangéran, “Manawa sira mratobat, Aku bakal mbalèkaké sira manèh, lan sira bakal ngadeg ana ing ngarsaningsun; lan manawa sira misahaké kang aji saka kang asor, sira bakal dadi cangkemingsun; wong-wong mau bakal bali marang sira, nanging aja sira bali marang wong-wong mau.” Yeremia 15:19.

Ing taun 1863, James White lan Uriah Smith ngangkat sawijining kapten anyar kanggo nuntun wong-wong mau bali menyang papan sing wis diprentah supaya aja padha mrana. Yosua lan Kaleb nggambarake wong-wong sing kepéngin maju, déné White lan Smith nggambarake wong-wong sing kepéngin bali.

Prakara liyané sing prelu ditandhai ing pethikan saka Kitab Wilangan iku yaiku manawa pambrontakan pungkasan, kang ndadèkaké kabèh wong mbrontak kaukumi mati ana ing

ara-ara samun sajroning patang puluh taun sabanjuré, iku dadi salah siji saka loro rujukan utama kang netepaké paugeran sedina kanggo setaun ing wangsit Kitab Suci, kang mbokmenawa dadi paugeran profètis sing paling wigati kang dienggo déning Miller kanggo mbukak piwulang bab Injil langgeng lan malaékat kapisan. Paseksi Alkitab liyané tumrap paugeran mau kapanggih ing kitab Ézékiel.

Lan sawisé kowé ngrampungaké iku, turua menèh miring ing lambungmu tengen, lan kowé bakal nanggung pialaning dosa kulawargané Yehuda patang puluh dina; saben dina Daktemtokaké kanggo setaun. Yehezkiel 4:6.

Bab sing asring ora digatekake saka loro ayat sing netepake prinsip sedina kanggo setaun iku yaiku konteks sajarah saka loro ayat kasebut.

Miturut cacahé dina nalika kowe nliiti tanah iku, patang puluh dina, saben dina kanggo setaun, kowe bakal nanggung kaluputanmu, patang puluh taun lawasé, lan kowe bakal sumurup bab pedhoting prasetyaku. Wilangan 14:34.

Ayat ing Kitab Wilangan kadadosan ing wiwitaning Israel kuna lan nggambarake pambrontakane umat prajanjianing Allah, lan ayat ing Yehezkiel kadadosan ing pungkasaning Israel kuna lan nggambarake pambrontakane umat prajanjianing Allah. Paukuman ing wiwitan yaiku pati ing ara-ara samun, lan paukuman ing pungkasan yaiku pangawulan ing tanahing mungsuh-mungsuhe. Asas sedina kanggo setaun negesake pambrontakane sawijining umat prajanjian. Ana rong paukuman, siji ing wiwitan lan siji ing pungkasan, nanging kalorone beda. Sing kapisan yaiku pati amargi susut sethithik mbaka sethithik sajrone lelampahan lumantar ara-ara samun, dene sing pungkasan yaiku panangkaran lan pangawulan ing Babil harfiah.

Banjur Musa lan Harun sujud nganti ing lemah ana ing ngarsané saindhenging pasamuwan jemaah bani Israèl. Lan Yosua bin Nun lan Kaleb bin Yefune, yaiku wong loro saka antarané para kang wis nlusuri tanah mau, padha nyuwek-nyuwek sandhangané; lan padha matur marang sakèhé pasamuwané bani Israèl, mangkéné: “Tanah kang wis kita liwati kanggo nlusuri iku tanah kang becik banget. Manawa Pangéran kersa marang kita, Panjenengané bakal ngasta kita lumebu ing tanah iki, lan maringaké marang kita; sawijining tanah kang kebak mili susu lan madu. Mung aja padha mbrontak marang Pangéran, lan aja padha wedi marang bangsa ing tanah iku; awit wong-wong iku kaya roti kanggo kita: pangayomané wis sirna saka wong-wong iku, lan Pangéran nunggil karo kita; aja padha wedi marang wong-wong mau.” Nanging sakèhé pasamuwan dhawuh supaya wong loro iku dibandhemi watu. Lan kamulyaning Pangéran ngetingal ana ing Tarub Pasewakan ana ing ngarsané sakèhé bani Israèl. Lan Pangéran ngandika marang Musa: “Nganti kapan bangsa iki bakal ngina marang Aku? lan nganti kapan wong-wong iki ora precaya marang Aku, senadyan wis kabèh pratandha kang Dakwèhké ana ing antarané wong-wong iku? Aku bakal nggebag wong-wong iku nganggo pageblug, lan ngilangi hak warisé, lan Aku bakal ndadèkaké kowé dadi bangsa kang luwih gedhé lan luwih rosa tinimbang wong-wong iku.” Nanging Musa matur marang Pangéran: “Banjur wong Mesir bakal krungu bab iku, awit Paduka

sampun ngirid bangsa iki metu saka tengah-tengahé wong-wong iku kanthi kakiyatan Paduka; lan wong-wong mau bakal nyritakaké marang para pedununging tanah iki; awit wong-wong iku wis padha krungu, bilih Paduka, dhuh Pangéran, wonten ing satengahing bangsa iki, bilih Paduka, dhuh Pangéran, kapirsanan adu rai, lan bilih mendhung Paduka ngadeg ana ing sadhuwuré wong-wong iku, lan bilih Paduka lumampah ana ing ngarepé wong-wong iku, ing wayah awan ana ing tugu mendhung, lan ing wayah bengi ana ing tugu geni. Saiki manawa Paduka matèni bangsa iki kabèh kaya wong siji, banjur para bangsa kang wis krungu pawartaning Paduka bakal padha kandha mangkéné: Amarga Pangéran ora kuwasa ngasta bangsa iki lumebu ing tanah kang wis disumpahaké marang wong-wong iku, mulané wong-wong iku banjur dipatèni ing ara-ara samun. Saiki, kawula nyuwun, mugi kakiyataning Gusti kawula dados ageng, miturut pangandika Paduka, mangkéné: Pangéran iku sabar lan sih-kadarmané ageng, ngapunteni pialang lan panerak, nanging babar pisan ora mbebasaké wong kang luput, ndhawahaké paukumaning pialangé para bapa marang anak-anaké nganti turun katelu lan kaping papat. Kawula nyuwun, mugi Paduka ngapunteni pialangé bangsa iki miturut kaluhuraning sih-kadarman Paduka, kados dene Paduka sampun ngapunteni bangsa iki wiwit saking Mesir ngantos sapunika.” Wilangan 14:5-19.

Sajarah sing diwakili déning ayat-ayat iki dadi sawijining pralambang Alkitabiah sing sinebut “dina pambrontakan.” “Dina pambrontakan” iku kasebut ing Jabur sangang puluh lima, Yeremia telung puluh loro, lan Ibrani telu, nanging ing wektu iki kita ora bakal ngrembug pralambang kasebut. Ana sawijining asas wigati sing ditandhani ing perangan sadurungé lan kudu dimangertèni. Asas iku uga dipralambangaké déning nabi Samuel, Lusifer, Ellen White, lan mesthi waé Musa ing perangan iki.

lan padha matur marang dheweke, “Lah, panjenengan sampun sepuh, lan para putra panjenengan boten lumampah manut ing margi panjenengan; mila samenika anggènanu ratu tumrap kawula, supados ngadili kawula kados sakèhé bangsa-bangsa.” Nanging prakara punika boten ndadosaken remen atiné Samuel, nalika wong-wong mau matur, “Paringana kawula ratu supados ngadili kawula.” Lan Samuel ndedonga dhateng Pangeran. Gusti banjur ngandika marang Samuel, “Rungokna swarané bangsa punika ing sakehing kang padha diucapaké marang kowé; awit dudu kowé kang padha ditampik, nanging Aku kang padha ditampik, supaya Aku aja dadi Raja ing atasé wong-wong mau. Kaya samubarang pakaryan kang wus padha ditindakaké wiwit dina nalika Aku ngirid wong-wong mau metu saka Mesir nganti tekan dina iki, yaiku anggoné padha nilar Aku lan ngabdi marang para allah liyané, mangkono uga kang padha ditindakaké marang kowé. Mulane saiki rungokna swarané; nanging prelu kowé mènèhi paseksi kang temen marang wong-wong mau, lan tuduhna marang wong-wong mau apa kang bakal dadi tata-carané ratu kang bakal mrentah ing atasé.” Samuel banjur nyariyosaken sakehing pangandikané PANGERAN marang bangsa kang nyuwun ratu marang dheweke. Pangandikané, “Mangkene tata-carané ratu kang bakal mrentah ing atasmu: dhèwèké bakal njupuk para putramu lan netepaké wong-wong mau kanggo kabutuhané dhéwé, kanggo kreta-kretanipun lan dadi para nunggang jarané; lan sapérangan bakal padha mlayu ana ing ngarep kreta-kretanipun. Panjenengané uga

bakal netepaké kanggo dhèwèké dhéwé para panggedhé sewu lan para panggedhé sèket; lan ana kang bakal diprentah nggarap palemahané, ngundhuh panènané, sarta damel piranti-piranti perang lan piranti-piranti kanggo kreta-kretanipun. Panjenengané bakal njupuk para putrimu supaya dadi tukang gawe wewangian, juru masak, lan tukang roti. Panjenengané bakal njupuk pategalanmu, kebon anggurmu, lan kebon zaitunmu, iya kang paling apik pisan, banjur diwènèhaké marang para abdhiné. Panjenengané bakal njupuk saprasepuluh saka wijimu lan saka kebon anggurmu, banjur diparingaké marang para punggawané lan para abdhiné. Panjenengané bakal njupuk para kawulané lanang, para kawulané wadon, para nom-nomanmu kang paling becik, lan kuldimu, banjur dipigunakaké kanggo pakaryané. Panjenengané bakal njupuk saprasepuluh saka wedhusmu; lan kowé bakal dadi para abdhiné. Ing dina iku kowé bakal sesambat marga saka ratumu kang wis kokpilih kanggo awakmu; nanging PANGERAN ora bakal miyarsakaké kowé ing dina iku.” Nanging bangsa iku ora gelem manut marang swarané Samuel; lan padha matur, “Ora, nanging kawula kersa gadhah ratu ngasta dhawuh ing nginggil kawula, supados kawula ugi kados sakèhé bangsa-bangsa, lan supados ratu kawula ngadili kawula, lumampah ana ing ngarsa kawula, sarta perangaké perang-perang kawula.” Samuel ngrungu sakèhé tembungé bangsa iku, banjur ngaturaké manèh kabèh mau ana ing pangrungoné PANGERAN. Gusti banjur ngandika marang Samuel, “Rungokna swarané wong-wong mau lan anggènana ratu tumrap wong-wong mau.” Samuel banjur matur marang para wong Israèl, “Padha mulih saben wong menyang kuthané dhéwé-dhéwé.” 1 Samuel 8:5–22.

Ing pethikan iki, Israèl kuna nampik Allah minangka Ratune, lan sajarah iki nuding marang wektu nalika padha mratelakaké yèn ora duwé ratu kejaba Kaisar. Wong-wong mau nampik teokrasi Allah, lan meksa supaya diparingi ratu saka bangsane dhéwé, nanging ing wekasane malah mratelakaké yèn ratune iku ratu Romawi. Ratu Romawi ing dina-dina pungkasan iku paus Roma.

Nanging wong-wong mau padha sesambat, Sirnakna Panjenengane, sirnakna Panjenengane, salibna Panjenengane. Pilatus ngandika marang wong-wong mau, Apa aku kudu nyalib Ratumu? Para imam kepala padha mangsuli, Kawula boten gadhah ratu kejawi Kaisar. Yohanes 19:15.

Panampikan marang teokrasi iku nglarani banget lan ngrasa pribadi tumrap Samuel, saéngga dheweke mangertèni iku minangka panampikan marang kalungguhané minangka nabi. Nanging Gusti Allah mesthèkaké supaya Samuel mangertèni yèn panampikané mau katindakaké marang Gusti Allah, dudu marang nabi. Kaloro pérangan iki, kang njlèntèhaké sesambungan kenabian Musa lan Samuel karo pambrontakané Israèl kuna, nduduhaké yèn paukuman tumrap pambrontakan kang banjur ndhèrèk iku dudu pungkasané Israèl kuna. Isih ana sak golongan kang diwakili déning Yosua lan Kaleb, kang bakal lumebu ing Tanah Prajanjian, lan ing caritané Samuel, pungkasané Israèl kuna dumadi ing panutuping para raja Israèl, dudu ing wiwitané.

Musa rembugan kalawan Allah supaya Panjenengane kersa nerusake makarya bebarengan karo Israèl kuna, awit Musa nalar manawa mungkasi wong-wong mau ing wektu iku bakal

nyalahi sajatining sajarah suci babagan pangluwarane umaté lan janjiné Panjenengane kanggo nuntun wong-wong mau lumebu ing tanah kang wis diprasetyakake déning Allah marang Abraham. Intiné ing kéné yaiku manawa Allah milih ngidini pambrontakan kadadéan lan terus lumaku nalika Panjenengane gadhah karsa migunakaké pambrontakan mau minangka paseksi tumrap kayektèn.

Sikap bebendu suci sing katuduhaké déning Samuel uga katuduhaké déning Ellen White.

“Durung nate sadurungé aku nyumurupi ana ing antarané umat kita rasa marem marang awak dhéwé sing mengkonok kukuhé lan ora gelem nampani sarta ngakoni pepadhang, kaya kang kawedhar ing Minneapolis. Aku wis dituduhaké manawa ora ana siji waé saka golongan sing ngugemi roh kang kawedharaké ing pasamuwan iku bakal olèh pepadhang kang cetha manèh kanggo mbedakaké aji-ajiné kayektèn sing dikirim marang wong-wong mau saka swarga, nganti wong-wong mau ngasoraké gumunggungé lan ngakoni yèn wong-wong mau ora kaobah déning Rohé Allah, nanging yèn pikiran lan atiné kebak prasangka. Pangéran kepéngin marani wong-wong mau, mberkahi wong-wong mau lan nambani wong-wong mau saka panyimpangané, nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. Wong-wong mau kaobah déning roh sing padha kang ndhawuhi Korah, Datan, lan Abiram. Wong-wong Israèl iku wus netepaké atiné kanggo nglawan sakèhé bukti kang mbuktèkaké yèn wong-wong mau luput, lan wong-wong mau terus waé lumaku ing dalan pambrontakané nganti akèh wong kasérèd lunga kanggo nyawiji karo wong-wong mau.”

“Sapakah wong-wong iki? Dudu wong-wong sing ringkih, dudu wong-wong sing bodho, dudu wong-wong sing ora kapadhang. Ing pambrontakan iku ana wong loro atus sèket pangeran, misuwur ana ing pasamuwan, wong-wong kang kawentar. Apa paseksèné? ‘kabèh pasamuwan iku suci, saben wong ana ing antarané padha suci, lan Pangéran ana ing tengah-tengahé: mulané, yagéne kowé padha ngluhuraké awakmu ana ing sadhuwuré pasamuwané Pangéran?’ [Numbers 16:3]. Nalika Korah lan para kancané padha tiwas ing sangisoré paukumané Allah, bangsa sing wis padha kesasar déning pangapusi mau ora weruh astané Pangéran ana ing mukjijat iki. Esuké, kabèh pasamuwan nyalahaké Musa lan Harun, mangkéné, ‘Kowé wis matèni umaté Pangéran’ [verse 41], lan pageblug tumiba marang pasamuwan, lan luwih saka patbelas èwu wong padha tiwas.”

“Nalika aku ngarah lunga saka Minneapolis, malaékaté Pangéran ngadeg ana ing sandhingku lan ngandika: ‘Aja mangkonok; Gusti Allah kagungan pakaryan kang kudu koktindakaké ana ing panggonan iki. Umat iku lagi nindakaké manèh pambrontaké Korah, Datan, lan Abiram. Aku wis mapanaké kowé ana ing kalungguhanmu kang satemené, kang ora bakal diakoni déning wong-wong sing ora ana ing pepadhang; wong-wong mau ora bakal ngèstokaké paseksènmu; nanging Aku bakal nunggil karo kowé; sih-rahmat lan pangwasaku bakal nyantosakaké kowé. Dudu kowé kang padha diremekké, nanging para utusan lan pawarta kang Dakutus marang umat-Ku. Wong-wong mau wis nuduhaké panyepèlèn marang pangandikané Pangéran. Sétan wis mblengkeraké mripaté lan nyasaraké paugeran pangrasané; lan kajaba saben jiwa

mratobat saka dosané iki, yaiku kamardikan kang ora kasucèkaké iki kang ngina Rohé Gusti Allah, wong-wong mau bakal lumaku ana ing pepeteng. Aku bakal mindhahaké kaki dian saka panggonané, kajaba wong-wong mau mratobat lan mbalik, supaya Aku bisa marasaké wong-wong mau. Wong-wong mau wis nggawé samar paningal rohaniné. Wong-wong mau ora gelem supaya Gusti Allah mratélakaké Roh lan pangwasané; amarga wong-wong mau nduwèni roh moyoki lan jijik marang pangandikan-Ku. Saben dina wong-wong mau nglakoni tumindak sembrana, main-main, guyon, lan olok-olok. Wong-wong mau durung netepaké atiné kanggo nggolèki Aku. Wong-wong mau lumaku ana ing pletheking geni kang diurubaké déning awaké dhéwé, lan kajaba wong-wong mau mratobat, wong-wong mau bakal mapan ing kasusahan. Mangkéné pangandikané Pangéran: Tetepa ana ing papan kuwajibanmu; awit Aku nunggil karo kowé, lan ora bakal ninggal kowé utawa nilar kowé.’ Pangandikan iki saka Gusti Allah ora wani daklirwakaké.” The 1888 Materials, 1067.

Sadhèrèk White dipadhakaké karo sikapé Samuel lan dipréntah supaya tetep bebarengan karo para pambrontak lan pambalèlé, sarta “ngadeg ana ing” “pos” “tugas”é. Dhèwèké dipréntah supaya tetep ngadeg ana ing pos tugasé, sawisé dhèwèké (sang nabi wanita) wis netepaké arep ninggal para pambrontak lan pambalèlé marang awaké dhéwé.

Pranatan sebutan pisanan, kang minangka salah siji unsur utama saka prinsip Alfa lan Omega, netepake manawa sepisanan sawijining prakara kasebut kasebut iku nduwèni wigati kang paling luhur. Sing gegandhèngan karo wiwitaning pambrontakan Lucifer yaiku kasunyatan manawa manawa Gusti Allah kersa, Panjenengane nduwèni sakèhé kakuwasan kang perlu kanggo nyirnakake Lucifer nalika pikiran egois kang kapisan muncul saka sajroning batiné Lucifer. Gusti Allah saguh nyingkirake Lucifer saka titahing jagad, lan Panjenengane nduwèni kakuwasan, saéngga manawa Panjenengane milih nindakaké mangkono, Panjenengane saguh nindakaké kanthi cara kang ndadekake para malaékat liyané ora bakal ngerti babar pisan apa kang wis kelakon. Mesthiné, Panjenengane ora nindakaké mangkono, awit ing antarané sabab-sabab liyané, tumindak mangkono bakal dadi panyélakan marang watak Panjenengane, nanging Panjenengane pancèn nduwèni kakuwasan nitahake kang bakal ndadekake Panjenengane bisa nindakaké prekara iku mau. Nanging Panjenengane ora nindakaké. Kanthi sabar Panjenengane nglilani pambrontakan iku dadi pérangan saka paseksiné watak Panjenengane, pérangan saka paseksi babagan pasulayan kang wis diwiwiti ing swarga lan kang ing pungkasané bakal tumeka ing bumi. Iki kang digayuh déning dialogé Musa tumrap Israèl kuna. Gusti Allah nglilani turun-temurun para pambrontak iku mati ana ing ara-ara samun lan nggunakaké sajarah iku minangka tuladha Kitab Suci kanggo ngrembakakake kayektèn-kayektèn kang gegandhèngan karo Injil langgeng.

Mangkono uga tumrap panolakan marang Gusti Allah minangka Raja ing jamanipun Samuel. Samuel dipréntah supaya nerusake lan jejeg ngadeg ing papan pakaryan kawajibane, sanadyan ana keyakinan pribadine lan kawruh kenabiannya piyambak. Unsur pangawasan kenabian lan sajarahipun Gusti Allah iki uga kasumurupan ing pambangunan malih Padaleman Suci sawisé pambuwangan ing Babil. Gusti Allah wis ngramal lan nguwasani

saben unsur saka pitung puluh taun pambuwangan iku; wangsulé menyang Yerusalem, pambangunan malih Yerusalem, Padaleman Suci, uga dalan-dalan lan témbok-témboké. Panjenengané netepake ramalan-ramalan wektu kang nandhani kapan wong-wong mau bakal dibébasaké saka pambuwangan. Panjenengané nerangake pira cacahé dhawuh kang bakal dadi pratandha wiwitané rong èwu telung atus taun. Panjenengané nyebut Koresy kanthi asmane, raja kafir kang bakal miwiti proses iku lumantar dhawuh kang kapisan. Kabèh unsur pambangunan malih Yerusalem lan Padaleman Suci kasebut ditetepake kanthi cetha, lan Panjenengané nangèkaké wong-wong mursid lan para nabi kanggo ngrampungaké pakaryan iku.

Sanadyan kabèh pratandha ingkang cetha babagan pangawikan sadurungé ilahi ingkang sipatipun profètis lan campur tanganipun, pambrontakan ingkang sampun ndadosaken panankaran ing Babil sampun nggawa dumugi pungkasaning ngarsanipun pribadi Panjenengané wonten ing satengahing umat Allah. Kamulyaning shekinah boten nate wangsul malih dhateng Bait Suci ingkang dipunbangun malih punika. Sajarah sadayanipun dipunginakaken kanggé maringi struktur profètis dhateng sajarah ing wekasaning jagad, sanadyan Bait Suci punika boten malih pinaringan berkah déning rawuhipun shekinah wonten ing Papan Inggang Mahasuci. Ing pangertosan punika, Bait Suci ingkang dipunbangun malih punika dados paseksi dudu babagan ngarsanipun Allah, nanging babagan pambrontakanipun Israèl. Nanging para nabi ing salebeting sajarah punika, kados déné Samuel lan Sister White ing Minneapolis, tetep ngladosi wonten ing kapasitas minangka para nabi.

Pambrontakané Lucifer iku prakara kang kapisan kasebat ing pasulayan gedhé antarané Kristus lan Sétan, lan Allah nglilakaké pambrontakan iku terus lumaku kanggo ancas-ancasé piyambak. Samuèl, sanadyan bebenduné kang mursid marang pepénginané Israèl supaya padha kaya bangsa-bangsa liyané, dipréntah supaya mèlu melu nglenggahi pengurapan raja loro kang kapisan. Lan para nabi Allah mèlu melu mbangun manèh Pedalemané Allah, yaiku Pedaleman kang ora bakal nate manèh kadunungan rawuhipun Allah, yaiku rawuhipun shekinah.

Wong-wong sing nggunakaké “piring-piring dongèng” marang Sabda kenabian, kanthi ancas nutupi pambrontakan Adventisme ing taun 1863, lan sing milih ngedegaké argumentasiné ing ndhuwur logika manawa manawa ana apa waé sing keliru kelakon ing taun 1863, nabi wadon mesthiné wis bakal nglarang prakara iku, iku kanthi sengaja padha ora gelem mangertèni asas kang kapisan dhéwé sing diandharaké ing sebutan pisanan bab pambrontakan marang Allah. Allah nglilani pambrontakan kanggo ancas-ancasing Panjenengané piyambak, lan manawa Panjenengané milih supaya para nabi-Nya tetep netral utawa meneng ana ing sajroning pambrontakan-pambrontakan sing bisa uga bakal dumadi, iku ya pilihan Panjenengané.

Nalika kita wiwit nimbang proses pangujian saka taun 1844 nganti 1863, sing wis dilambangaké déning sepuluh ujian sing biyèn gagal dilakoni déning Israèl kuna sawisé padha nyabrang Segara Abang, wigati banget kanggo mangertèni kasunyatan Kitab Suci iki.

Para nabi Allah nindakaké pakaryané minangka para nabi Panjenengané ing mangsa katriman lan pambangkangan, lan kadhengkala padha ora mratélakaké protes marang prakara-prakara sing ing lumahing katon kaya sawijining perkara sing samesthiné diprotes déning nabi. Kadhengkala padha cetha mangertèni anané pambrontakan, nanging padha dicegah, lan ing wektu-wektu liyané Gusti nutupi paningalé marang pambrontakan iku. Nalika sudut pandang mau diakoni, taun 1863 dadi sawijining tenger dalan sing wigati ing sajarah karajan kaping nem saka ramalan Kitab Suci, tumrap sungu Protestantisme lan uga sungu Republikanisme.

Aku uga wis ngandika lumantar para nabi, lan Aku wis nambahi wahyu-wahyu, lan ngginakaké pepindhan-pepindhan, lumantar paladènané para nabi. Hosea 12:10.